

SYNKRETS, m. 2. 1) Den rymd, som kan öfverskådas ifrån en viss ståndpunkt. Se äfv. *Synfält* och *Horisont*. — 2) (fig.) Vidden af en persons vetande med deraf betingad grad af ömdömesförmåga.

SYNLIG, a. 2. Som kan ses, för ögat uppenbar. *S-a föremål. I s. måtto*, på synligt sätt. *Han var ej s. på balen*, ej der närvarande. — *Syn.* Synbar, Märkbar.

SYNLIGEN, adv. Synbart, i synlig måtto.

SYNLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara synlig. — *Syn.* Synbarhet, Märkbarhet.

SYNLINIE, sy'nli'nje, f. 3. Den raka linie, i hvilken man med ett optiskt instrument sigtar på ett föremål, som skall mätas.

SYNNERHET, f. oböjl. (af gamla ordet *Sund*, del) *I s.*, särskilt; framför allt. *Alla i gemen och hvar och en i s. Han är i s. mycket rik. I s. som*, helst som. *I s. som han var rik.* — Man skrifver äfv. allmänt *Isynnerhet*. — *Syn.* Synnerligen, Särdeles, Förnämligast, Framför allt, I främsta rummet, Hufvudsakligen.

SYNNERLIG, a. 2. (af gamla ordet *Sund*, del) Särskilt. *I någon s. händelse. I något s-t fall. Saken förtjenar s. uppmärksamhet*, stor uppmärksamhet. *Ej s.*, ej stor, ej mycken, måttlig.

SYNNERLIGEN, adv. Särdeles. *S. vacker. Ej s.*, ej mycket. *S. som*, helst som. *Samt och s.*, allesammans.

SYNNERV, sy'n-nä'r'rv, m. 3. Nerv, som utgår ifrån hjernan, en till hvardera ögat.

SYNNÄT, sy'n-nä't, n. 5. Se *Näthinna*.

SYNOD, -öd, m. 3. (grek. *Synodos*) Prestmöte.

SYNODAL, --ål, m. 2. Som angår prestmöte.

SYNODISK, a. 2. (grek.) *S. månad*, tiden ifrån en fullmåne till den nästa, eller 29 dagar, 12 timmar, 44 minuter, 3 sekunder.

SYNONYM, synány'm, a. 2. (grek.) Liktydig. — *S. m. 3.* Liktydigt ord.

SYNONYMI, synány'mi', f. 3. Liktydighet.

SYNPUNKT, m. 3. 1) Ställe, hvarifrån man med synsinnet uppfattar något, t. ex. en trakt. — 2) (fig.) Olika sätt att uppfatta och bedöma saker och ting. *Se en sak ur rätta s-en*, rätt bedöma den.

SYNRAND, f. 3. Se *Horisont*.

SYNSINNE, n. 4. Se *Syn*, 2.

SYNTAKTISK, syntäck'tissk, a. 2. Till syntaxen hörande. *S-t fel*, emot syntaxens regler. [- tact -.]

SYNTAX, syntáf, f. 3. (grek. *Syntaxis*; gram.) Läran om ordens sammanbindande till satser och meningar, Ordfofningslära.

SYNTETISK, synttétissk, a. 2. (af grek. *Synthesis*, sammansättning) Som förbinder ett för medvetandet gifvet mångfaldigt till enhet. *S.sats*, hvars predikat icke innehålles i subjektet, utan är dermed på annat sätt förknippadt. [- thet -.]

SYNVIDD, f. 3. Se *Synkrets*.

SYNVILLA, f. 1. Det slags sinnevilla, då man med synsinnet oriktigt uppfattar ett föremål, eller tycker sig se något, som man icke ser.

SYNVINKEL, m. 2. pl. — *vinklar*. Den vinkel, som uppkommer, då man ifrån yttersta ändarna af ett föremål, hvarpå synen är riktad, drager rätta linier till ögat.

SYNVÄNDNING, f. 2. Förvändning af synen.

SYNVÄRD, a. 2. Som förtjenar att ses.

SYNÄL, f. 2. Nål, som begagnas till sömnad, förfärdigad af dragen jern- eller ståltråd, med

ett öga i öfra ändan, hvarigenom sytråden drages, och af olika storlek.

SYNÄLSMAKARE, m. 3. Handtverkare, som tillverkar synålar.

SYPHILIS, sy'filiss, f. sing. (gr.) Veneriska sjuknan.

SYPHILISTISK, a. 2. Till veneriska sjuknan hörande; dermed behäftad.

SYPUNG, m. 2. Pung att förvara sysaker uti.

SYRA, f. 1. 1) Egenskap att vara sur; något surt, surt ämne, sur vätska; sur smak. *S. hos frukt. S. i bröd. En behaglig s.* — 2) (kem.) Ämne, mättadt med syre, så att det har sur smak och rodnar blå vätsafer (Syresyra). Äfven: Förening af väte med chlor, brom, jod eller fluor (Vätesyra). Äfven: Förening af svafvel med vissa metalloider och metaller (Svafva ell. Sulfid). — 3) Kall fuktighet i jorden. — 4) (bot.) Örtslägdet *Rumex*.

SYRA, v. n. 1. Blifva sur. — *Syrande*, n. 4. o. *Syrning*, f. 2.

SYRE, n. sing. (kem.) Enkelt vägbart ämne, som endast kan fås i gasform, utan färg, lukt eller smak, vid hvarje förbränning närvarande och ett vilkor för människans och djurens andedrägt.

SYREHALTIG, a. 2. (kem.) Som håller syre.

SYREN, -én, f. 3. (bot.) Bekant blombuske i trädgårdar. *Syringa vulgaris*. — *Ss. S-buske, -träd*.

SYRESALT, n. 3. (kem.) Förening emellan en syresyra och en metalloxid.

SYRESYRA, f. 1. Syra, bildad af syre.

SYRGAS, sy'rgás, m. 3. Se *Syre*.

SYRING, m. 2. Bred ring af jern eller mesing, som sättes om midten af fingret, vid viss slags sömnad.

SYRINX, sy'rinn'gs, m. 3. Se *Herdeflöjt*.

SYRISKA, f. 1. Se *Gråsiska*.

SYRLIG, a. 2. Något sur.

SYRLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara syrlig. — 2) (kem.) Lägre gradation af syra.

SYRMASK, m. 2. 1) Mask, som alstras i sura ämnen. — 2) Ett slags skorpdjur af Jemnfötterna. *Oniscus entomon*.

SYRSA, sy'r'ssa, f. 1. Insektslägte af Rätvingarna, bekant för sitt egna, gnällande ljud. *Gryllus*. Se *Mullvadssyrsa. Ugnessyrsa*.

SYRSALT, n. 3. (kem.) 1) *Se Syresalt*. — 2) Oxalsyradt kali, äfven kalladt Oxalsalt (*Sal actosellæ*).

SYRSÄLTA, f. 1. ell. **SYRSÄLTING**, m. 2. Se *Harsyra*.

SYRSÄTTA, v. a. 2. (böjes som *Sätta*; kem.) Förena med syre. — *Syn.* Oxidera. — *Syrsatt*, part. pass.

SYRSÄTTNING, f. 2. (kem.) Förening med syre.

SYRTUT, syrrtút, m. 3. (fr. *Surtout*) 1) Öfverrock. — 2) *Se Bordsyrtut*.

SYRUP, se *Sirap*.

SYSILKE, n. 4. Det tvinnade silke, som isynnerhet användes till söm och brodering.

SYSKOLA, f. 1. Ställe, der flickor undervisas i allt slags sömnad.

SYSKON, n. 3. *Syskon* kallas de, som äro födde af samma föräldrar. Se f. ö. *Halfsyskon* och *Helsyskon*.

SYSKONBARN, n. 3. Så kallas personer, då den enes far eller mor är syskon till någon af den andres föräldrar.

SYSKONBYTE, n. 4. Händelsen, då tvenne